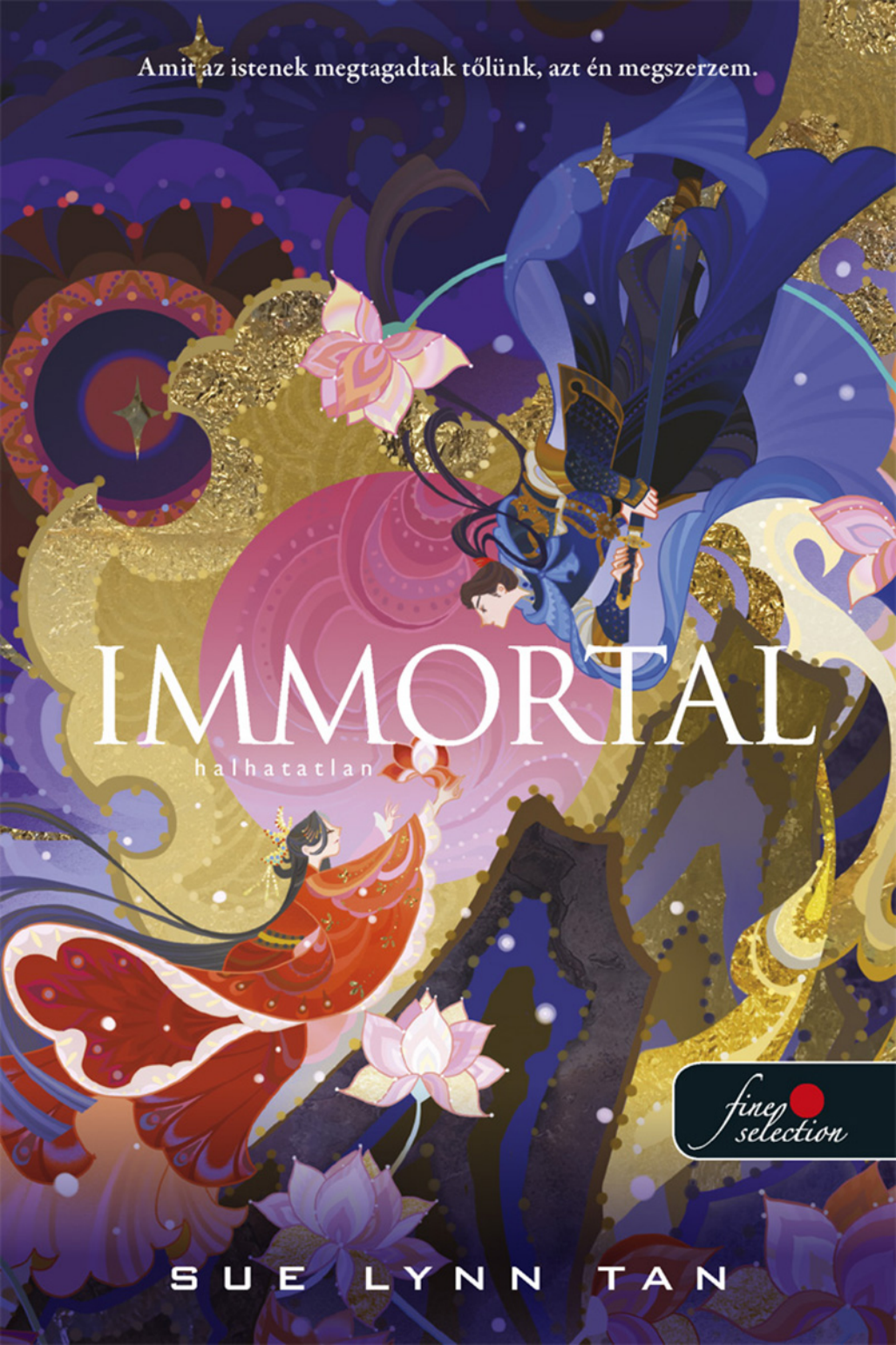

Amit az istenek megtagadtak tőlünk, azt én megszerzem.
IMMORTAL
halhatatlan
fine selection
SUE LYNN TAN

SUE LYNN TAN

IMMORTAL

halhatatlan

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2026

Mindenkinek, aki valaha úgy érezte magáról, hogy nem elég.

ELSŐ RÉSZ

1

A Háború Istene három dologról volt híres:
Páratlan erejéről. A halhatatlan királynő iránti hűségéről.
És a jégszívéről, ami nem ismert kegyelmet.

Tűz söpört végig az otthonomon, felemésztve a mahagóni-oszlopokat és a mohazöld mennyezetet, a festménytekercseket és a selyemszőnyegeket. A kerti magnóliafák, a bambuszok és a jázminbokrok is lángra kaptak, miközben maró füst lepte el a környéket.

Lehet, hogy a Háború Istenének jégből volt a szíve, a választott fegyvere azonban a tűz volt. Ellenünk fordultak a halhatatlanok, és nem tudtam, hogy miért.

A nagyapám volt Tienhszia ura, és mostanáig az égben elhelyezkedő Arany-sivatag királynőjének a megbízható és hűséges alattvalójaként tartották számon. Hosszú idővel ezelőtt a királyságunk felesküdött a halhatatlanok szolgálatára, akik cserébe megvédtek bennünket a pusztító ellenségünktől, és a varázserejükkel falat húztak Tienhszia köré. A határainkon túli világról azt mondták, hogy

nem tudnak a halhatatlanokról – miközben mi a titkaik őrzői voltunk. Néhányan azt gondolhatták, hogy szerencsések vagyunk, amiért szolgálhatjuk őket. Hiába éltünk azonban az istenek árnyékában, mégsem éreztük közel magunkat hozzájuk.

Ennek a napnak a győzelemről kellett volna szólnia. Annyi év után a nagyapám végre megszerezte azt az értékes kincset, ami után a királynő kutatott. És bár sokan szívesen vetettek volna rá egy pillantást, a nagyapám nem hagyta, és biztonságos helyre zárta.

– Egy ilyen kincs több bajjal jár, mint haszonnal. A kapzsiság túl sok becsületes embert változtat tolvajjá – avatott be, majd borúlátóan hozzátette: – A halhatatlanok nem a kegyelmükről ismertek.

Az utóbbi szavak visszhangoztak bennem, miközben mögülem a rettegés sikolyai hallatszottak, amiket dübörgő léptek és lovak nyerítése kísért. Ahogy a sűrű füst elnehezítette a levegőt, hangos köhögés tört rám. Nagyapám erősen szorította az izzadságtól csúszós kezemet, miközben maga után húzott a palotánk folyosóin. Futottunk. A mellkasom egyre jobban összeszorult, végül már azt éreztem, hogy szétrobban, mégsem inoghattam meg.

Nem voltam erős, gyenge testalkatúnak tartottak, legalábbis az orvosok ezt mondták. Amikor azt hitték, nem hallom őket, zavarodott hangon találgatták, hogy mi lehet a baj velem, mivel nem tudták egyetlen ismert betegséghez sem kötni az állapotomat. Nagyapám magántanárokat fogadott fel, hogy a saját tempómban tudjak tanulni, bár a legjobb barátom, Cseng-jin gyakran mellém szegődött. Nem voltam beteg, mégsem éreztem magam soha igazán jól, mindig fáradt voltam, egy lépéssel lemaradva a többiek mögött. Úgy tűnt, hogy semmi sem tudja elűzni a hideget a belsőmből, mintha mindig tél lett volna odabent. A szüleim halála után sokan biztatták

a nagyapámat, hogy házasodjon újra, vagy vegyen maga mellé egy másik örököst – egy erősebbet –, de ő nem volt hajlandó.

– Az unokám nem lecserélhető – mondta nekik.

Az udvar suttogott a hátam mögött, a kegyetlenebbek fogadásokat kötöttek, hogy hány évem van még hátra, amíg a bölcsebbek, de nem kevésbé rosszindulatúak csendben várták, hogy eljöjjön az ő idejük; türelmetlenül lesték a ritka alkalmat, amikor esélyük lehet megszerezni a trónt. És elképzelhető, hogy… egyikük próbálta meg felgyorsítani a távozásomat.

Emlékszem, amikor – csupán hetekkel ezelőtt – a méreg belém marta a körmeit. Mintha villám csapot volna belém. Kiszívta belőlem azt a kevés erőt, amim volt, az örömömet, az élni akarásomat. Árnyékává váltam önmagamnak, újra és újra elvesztettem a tudatomat. Egyik éjszaka egy hajtincsem megőszült; nem a hó tisztaságát, hanem a csillagok fényét tükrözi vissza. Nem számított, hogy milyen erősítő italokat ittam, hogy milyen – egyre keserűbb és undorítóbb – gyógyszerekkel tömtek az orvosok, semmi sem segített. Könyörtelen fáradtság lett úrrá a testemen, amíg már úgy éreztem, halotti lepel takar. A rosszabb napokon a fájdalom úgy fúrta keresztül magát rajtam, mintha lázban égtem volna. Egy jós, egy vénséges boszorkány volt az, aki végül rájött, hogy az állapotomat az okozza, hogy ittam az alvilági Vangcsuan folyó vizéből. A hajamra mutatott, és bölcsen bólogatva kijelentette:

– A halál vize nem való az élőknek. Nincs ismert gyógymód.

A legtöbben csak gúnyolódtak rajta, mondván, hogy ha egyáltalán létezik is, lehetetlen, hogy ilyen dolog megtalálható legyen a világunkban. Nagyapa volt az egyetlen, aki hitt neki, talán azért, mert senki más nem szolgált válasszal. A zord prognózis ellenére nem adta

fel a kutatást az ellenszerért, hatalmas jutalmat is felajánlott, ám semmi sem működött.

Ahogy sietve haladtunk tovább, megborzongtam, és már nem is emlékeztem, hogy mikor töltött el utoljára melegség. Nagyapa szeme vadul cikázott körbe, annyira eltért a megszokott nyugodt önmagától. Meg akartam kérdezni, hogy mi váltotta ki a halhatatlanok dühét, féltem azonban, hogy csak fokoznám az aggodalmát. Gyenge volt a szíve, és az orvosok figyelmeztették is, hogy ne erőltesse meg magát. Egyre nőtt bennem a szorongás, nehezen tudtam palástolni. A félelem ragályos, amit ha nem tartanak kordában, minden lelket megfertőz.

– Li-jen, jól vagy? Bírod az iramot? – kérdezte nagyapám rekedtes, sürgető hangon.

Bólintottam, habár mindketten tudtuk, hogy hazudok. Levegő után kapkodtam, a mellkasomat fájdalom járta át, miközben kényszerítettem magamat, hogy továbbmenjek. Befordultunk egy sarkon, és egy számomra ismeretlen udvaron találtuk magunkat. Fal vette körül, a térdemig érő, tűhegyes fű borította, felettünk pedig elszáradt fák ágai nyúltak a magasba. Az elhanyagoltság úgy telepedett rá a helyre, mint a köd. Nagyapa végigtapogatta a falat, majd elhúzta az indafüggönyt, ami mögött feltűnt egy kis ajtó, amit egy rozsdás vasrúd zárt le. A kezében kulcs csillant, amit becsúsztatott a zárba. Miután a zár kinyílt, nagyapa elhajította a rudat, és kitárta az ajtót, aminek a túloldalán egy erdő terült el.

– Futnunk kell – mondta.

– Igen, nagyapa. – A hangom határozott volt, bár a lábam remegett, és a szemem előtt fényfoltok cikáztak. – Csak… csak egy pillanat.

Erőt vettem magamon, és megindultam, még ha a falnak kellett is közben támaszkodnom.

Úgy tűnt, mintha nagyapa hirtelen összeroskadna, miközben benyúlt a ruhája ujjába, és elővett egy apró virágot. Egy csillogó lótuszt, aminek a szivárványszínben játszó szirmai úgy ragyogtak, akár a napfényben szikrázó jég.

– Várni akartam, Li-jen…, de muszáj most odaadnom. Vedd el!

A hangjában volt valami, ami elbizonytalanított, pedig habozás nélkül engedelmeskednem kellett volna.

– Mi ez?

Nagyapa a vállamra tette a kezét, és a szemembe nézett. Mindig ezt csinálta, ha valami fontosat akart mondani, és meg akart bizonyosodni arról, hogy figyelek.

– Li-jen, te haldokolsz. A Vangcsuan folyó vize halálos ránk, halandókra.

Hátrahőköltem a szavai hallatán, és ösztönösen megráztam a fejemet. Bár a gyógyítóktól korábban már hallottam ezeket a szavakat, az, hogy nagyapa is kimondja őket, kioltotta bennem a kétely… és a remény utolsó szikráját is. A halál a születésünktől fogva a nyomunkban jár, és még a legerősebbek sem menekülhetnek a kaszája elől – ám még ha ez is a sorsunk, kevesen mennek vele önként.

Ahogy gyanúsan csillogó szemekkel pislogott, nem tudtam többé féken tartani a gyászomat.

– Megtettem, amit az orvosok kértek. Mindent megpróbáltam. Nagyapa, nem akarok meghalni! Nem akarlak elhagyni.

– Nem a te hibád, Li-jen. Az élet nem igazságos. Nem tudjuk befolyásolni, hogyan fordul a kocka, de arról mi döntünk, hogy tovább játszunk-e. – Ebben a pillanatban nagyapa öregnek és ősznek tűnt. Kimerültnek. – A lótusz az ellenszer arra, amitől szenvedsz, az egyetlen a maga nemében. Csupán ez tud szembeszállni a Vangcsuan folyó vizével, de csak ha van benned élni akarás.

– Kiben ne lenne?

A fájdalom átjárta a mellkasomat, és szinte már sajgott attól, hogy mennyire *vágyom* valamire, miközben rettegek attól, hogy talán örökre elérhetetlen marad számomra. A remény olyan élvezet volt, amit ritkán engedtem meg magamnak. Amikor az ember napjai sötétek, elfeledkezik a hajnal létezéséről.

Nagyapa megsimogatta a fejemet.

– Fogadd el a lótuszt! Aztán elmenekülünk innen, és csak akkor térünk vissza, amikor már biztonságos – mondta olyan ritmikus lüktetéssel, mintha egy történetet mesélt volna.

A távolból hatalmas csattanás hallatszott, beomlott egy közeli csarnok teteje. Nagyapát nem zökkentette ki, felém nyújtotta a lótuszt. Haboztam, bár nem volt senki, akiben jobban megbíztam volna. Mi vesztenivalóm van? Amúgy is haldoklom.

Elvettem tőle a virágot, és a kezembe fogtam. Meleg volt az érintése, enyhítette a testemet átjáró metsző hideget. A lótusz szirmai megremegtek és fényes pöttyökké bomlottak fel, amik megindultak felém, és eltűntek a mellkasomban. Melegség lobbant bennem, ami lázas forróságba csapott át, és keresztüláramlott az ereimen. Kétrét görnyedtem, úgy éreztem, hogy a testemet összetartó varratok szétnyílnak. Sikoly játszott a számon, de ráharaptam a nyelvemre, túlságosan féltem ugyanis, hogy felhívom magunkra azoknak a figyelmét, akik elől menekültünk. Egy lélegzetvétel, majd még egy. A perzselő tűz egész idő alatt tombolt odabent, majd jeges dermedtség követte, aminek köszönhetően nem tudtam sem mozdulni, sem pedig beszélni.

– Li-jen!

Valaki a nevemet kiáltotta. Sou nénikém rohant be az udvarra. Ősz hajának tincsei kiszabadultak a kontyából, a jáde hajtűje csálén lógott. Sou néni nagyapa egyik bizalmasa, egyben anyám egyik

legközelebbi barátja volt, és a másik gyámom a szüleim betegség miatt bekövetkezett halálát követően. Akkoriban még túl kicsi voltam ahhoz, hogy teljesen felfogjam a veszteség súlyát. Az anyámhoz és az apámhoz fűződő emlékeim még mindig ködösek voltak, mint egy félig kialakult álom, de mindig is éreztem, hogy valami hiányzik az életemből.

Miközben Sou néni hideg tenyerét a homlokomra nyomta, a fia, Cseng-jin is csatlakozott hozzánk. Mellém guggolt, barna szemét aggodalom homályosította el. Sou néni csecsemőkorában fogadta örökbe, miután – valószínűleg a halántékán húzódó anyajegy miatt – magára hagyták. Szerencsétlen, mondták róla a jósok, de Sou néni nem foglalkozott velük.

Cseng-jin volt a legjobb barátom, annak ellenére, hogy gyermekkorunkban rengeteget veszekedtünk, mert mindig meghúzta a hajamat, és kinevetett, szemernyi tiszteletet sem mutatva a pozícióm iránt. Csak később ismertem fel, hogy mekkora ajándékot kaptam azáltal, hogy ő mindig önmagamért kedvelt.

– Mi a baj vele? – kérdezte Sou néni. – Miért nem tud beszélni vagy mozogni?

– Neki adtam az Égi Gyöngylótuszt – felelte nagyapa nehéz szívvel.

Sou néni szeme körül elmélyültek az apró ráncok.

– Azt hittem, hogy azt Caj-hung királynő részére őrzöd – suttogta. – Őfelsége a lótuszért jött. Őrjöng, amiért figyelmen kívül hagytad, hogy magához rendelt, és most a nagyteremben vár a Háború Istenével. Addig fognak ostromolni bennünket, amíg át nem adjuk nekik a lótuszt.

Néma rettegéssel néztem a nagyapámat, és belém mart a megbánás. Habár sejtettem, hogy a lótusz nem a mi világunkból való, és talán azt is, hogy a varázslata tiltott számunkra – mégis elfogadtam.

Élni akartam. De az soha eszembe nem jutott volna, hogy a halhatatlan királynőtől loptuk el.

Nagyapám a homlokára szorította a kezét.

– Sou-jen, te elvesztetted a lányodat. Tudod, hogy az mekkora fájdalom. Ha akkor lehetőséged lett volna megmenteni Ta-mejt, késlekedtél volna?

Sou néni becsukta a szemét.

– Mindent megtettem volna, amit csak tudok.

– Ahogy én is – mondta határozottan nagyapa. – Sajnos túl későn hallottam az ellenszerről. A királynő már úton volt felénk. Ha nem vettem volna el az Égi Gyöngylótuszt, megteszik a halhatatlanok, és akkor Li-jen meghalna. Ő az utolsó a véremből, nem veszíthetem el őt is.

– Miért nem fohászkodtál Caj-hung királynőhöz?

– Mikor találták a halhatatlanok fontosabbnak a mi vágyainkat a sajátjuknál? Caj-hung királynő utasítása egyértelmű volt; értékes számára a lótusz. Arról nem is beszélve, hogy mostanság elég robbanékony a természete. Ha megkérdeztem volna, visszautasít, talán még fel is bőszül, és akkor odalett volna az esély, hogy megszerezzem.

Sou néni összekulcsolta a kezét, meggörnyedt a teste.

– A halhatatlanok nem lesznek velünk könyörületesek. A Háború Istene porig fogja égetni Tienhsziát.

Nagyapa felemelte a tekintetét, a fején ezüstösen csillogott a hold fénye.

– Színt vallok, és megkérem, hogy csak engem büntessenek meg. Ez volt a tervem, miután Li-jent biztonságban tudom.

Ne! – kiáltottam hang nélkül. Abban a pillanatban szellem voltam, egy porhüvely. Olyan volt, mintha az elmém ébren lenne, de a testemet földhöz szögezték volna. Tehetetlenül feküdtem.

Sou néni megragadta nagyapa ruhájának az ujját.

– Óvatosnak kell lenned! Mi lesz, ha bántanak?

– Akkor az lesz a lopásom ára. – Megpaskolta a néni karját, majd elhúzódott. – Én hoztam ezt a csapást a fejünkre, én fogom viselni a büntetést is, még ha az életembe kerül is.

– Elhamarkodottan beszéltem. Az istenek elfelejtik. Talán még meg is bocsátanak…

– Egyiket sem fogják tenni. – Nagyapa olyan határozottan mosolygott, hogy az már fájt. – Igazat mondtál, barátom. Mindig igazat mondtál nekem, még akkor is, amikor mások nem mertek, és pontosan ezért adok a szavadra.

– Mi lesz Li-jennel? – Sou néni teljesen elsápadt. – Rá is kell gondolnod!

– *Mindig* gondolok rá. Ezért tettem, amit tettem… Hogy legyen esélye – felelte.

Megrándultam a földön fekve.

– Mi történik, ha a halhatatlanok rátalálnak? – kérdezte Sou néni. – Mit tesznek vele, ha felfedezik a lótuszt?

– El kell rejtened Li-jent, amíg az Égi Gyöngylótusz eggyé válik a testével. Csak azután lesz a lótusz jelenléte elfedve, és akkor biztonságban visszatérhet ide. Amint a lótusz összeforr valakivel, már nem lehet elvenni tőle, csak egy készséges szív ajándékozhatja tovább. – Nagyapám megérintette Sou néni vállát. – Számíthatok rád, hogy gondját viseled?

Meg akartam kérni, hogy maradjon velünk, elmondani neki, hogy szívesen hagyom, hogy a halhatatlanok kirángassák a testemből a kincsüket, ha elengedik nagyapát, de nem volt hangom, hogy szavakba öntsem a gondolataimat. Olyan könnyeket sírtam, amik nem akartak kicsordulni.

– Igen. – Sou néni hangja megremegett az érzelmektől. – Úgy bánok majd vele, mintha a sajátom volna.

Nagyapám bólintott.

– Vidd magaddal! Most. Elő van készítve számotokra egy menedékház a faltól délre. Feltartom a halhatatlanokat, hogy legyen időtök elmenekülni.

Ahogy a karjába vett, a gyötrelem szürke felhőként ereszkedett a szívemre.

Ha becsuktam a szememet, hogy elbújjak a rémálom elől, szinte el tudtam képzelni, hogy újra az ágyamban vagyok, és nagyapa jó éjszakát kíván nekem…, ha nem lett volna a rettegés sós íze a számban, és az a könnyáztatta arc, ami hozzám nyomódott.

Elöntött a gyűlölet az istenekkel szemben, akik megkövetelték az engedelmességet, de nem válaszolták meg az imáinkat; akik halállal fenyegettek minket a legkisebb sértésért, és szerencsétlenséget bocsátottak a világunkra, ha valami nem tetszett nekik. Nem érdekelt, hogy ezúttal a szabályok az ő oldalukon álltak, és a tetteik jogosnak tűntek…

Ha bántják a családomat…, megfizetnek érte.

Nagyapa előrehajolt, hogy lecsatoljon egy díszt a derekáról, majd az enyémre kötötte. Az uralkodói pecsét volt az, a kerek pajzsot formázó sárga jáde, amit a birodalmunk szent ereklyéjeként tartanak számon. Nagyapa sosem vált meg tőle, és látni, ahogy most átruházza, összetörte a szívemet.

– Élj jó életet, Li-jen! Ne pazarold el gyászra vagy bosszúra! Nem akarom, hogy meg kelljen bánnod bármit is. – Nagyapa szavai tisztán csengtek. – Vigyázz Tienhsziára, törekedj a békére és az emberek boldogságára, uralkodj könyörületesen és szilárdan! Szolgáld hűségesen a halhatatlan királynőt, és akkor talán neked sikerül elérned,

amit nekem nem: kiharcolnod a népünk szabadságát. Nem élhetünk örökké ezeken a falakon belül. A mögötte elterülő világ a miénknek is része.

Szorosan magához ölelt, és amikor elengedett és ellépdelt…, olyan fájdalom hasított belém, ami rosszabb volt bármelyik méregnél. Annyira próbáltam kitörni a bénultságból, hogy megállítsam, de a könyörgésemet elnyelte az elmém csendje.

Sou néni papírvékony kezei közé fogta az enyémet.

– Li-jen, erősnek kell lenned! A nagyapád tisztában volt azzal, hogy milyen kockázattal jár, ha lop az istenektől. Ha megsérted az Arany-sivatag királynőjét, azzal nemcsak magadat, de a népedet is bajba sodrod. – Egy pillanatra lehunyta a szemét. – Gyűlölöm ezt, de nagyapádnak meg kell fizetnie a tettei árát. Ő elfogadta ezt, nekünk is el kell. Történjék bármi, hű maradok az ígéretemhez, és vigyázni fogok rád.

Cseng-jin megragadta a kezemet, én pedig a tekintetemmel könyörögtem a segítségéért.

– Sajnálom! – suttogta. – Itt túl veszélyes. Biztonságos helyre kell vinnünk téged.

Sou néni Cseng-jin felé biccentett, aki könnyedén a hátára vett. Az elmúlt hetekben sokat fogytam, a testem törékennyé vált.

– A Keleti Kapu közelebb van – javasolta rám pillantva.

Remény éledt bennem, hálával vegyülve. El kellett haladnunk a nagycsarnok mellett, hogy elérjünk a Keleti Kapuhoz. Cseng-jin segíteni próbált, odavinni, ahol a nagyapám van. Miközben átsiettünk az udvaron, belül megremegtem a levegőt fojtogató sikolyoktól, a lebegő hamutól, a faoszlopokat felemésztő lángoktól, és mindenekelőtt a halhatatlanok páncéljának a csillogásától, ahogy dölyfösen végigvonultak az otthonomon.

A nagycsarnokhoz közeledve a Sou néni mögött lemaradó Csengjin léptei lelassultak. Változtatott a fogáson, hogy belássak a terembe, és megpillanthassam a nagyapámat. A terem közepén egy magas halhatatlan állt, fekete páncélját arany szegélyezte, a válláról köpeny hullott alá. A háta mögül egy hatalmas kard markolata kandikált ki, amit fehér jádéból és aranyból faragtak. Áradt a veszély az alakja feszességéből és a fegyverekből, amiket viselt, nemcsak a kardból, hanem a hátára akasztott íjból és az övébe dugott tőrökből is. Ő volt a Háború Istene. Az, aki felgyújtotta az otthonomat. Mögötte pedig a nagyapám trónján minden bizonnyal Caj-hung királynő ült, az Arany-sivatag uralkodója. Ragyogó fejdísze visszatükrözte a kinti lángok fényét, sötétvörös ajka kemény vonallá préselődött.

Nagyapa előttük térdelt, a homlokát a földre szorította. A kontyából ősz hajszálak szabadultak ki, a ruhája meggyűrődött és összepiszkolódott. Miközben felállt, mondott valamit, amit nem hallottam. A Háború Istene felemelte bíborvörösen ragyogó kezét – összeszorult a szívem –, de a varázslatát az ajtón kívülre irányította, a távolban tomboló lángok felé, amik olyan gyorsan kialudtak, ahogy életre keltek.

A kintről beszűrődő kiáltások elcsendesültek, és így a padlón térdelő nagyapa hangja elért hozzám.

– Köszönöm, tiszteletre méltó halhatatlan!

– Megadtad magadat. A néped nem tett semmi rosszat – felelte az isten tiszta, zengő hangon.

Haragra gyúltam. Nem volt irgalmas, csupán azt a képet akarták megszépíteni, amelyet elénk tártak, hogy fitogtassák mérhetetlen erejüket, amivel szemben tehetetlenek voltunk. Mert az istenek nagynak és bölcsnek akarnak látszani, a hódolatból és a csodálatból merítve

az erejüket. Nem tűrik a sértést vagy az ellenszegülést, sem azt, hogy gyengének, esendőnek vagy halandónak tartsák őket.

– Csao Li-kang – nyomta meg nagyapám nevének minden egyes szótagját a királynő. – Hol van az Égi Gyöngylótusz? Amikor virágba borult a Kunlun-hegyen, megparancsoltam, hogy hozd el nekem. Tienhszia uralkodójaként te vagy az egyetlen halandó, aki beléphet oda, és leszedheti a virágot, szóval te voltál az, aki leszakította. Mégsem érezzük többé a jelenlétét.

A Kunlun-hegy? El akartam kísérni nagyapát, és most már értettem, hogy miért nem engedte. A királyságunk legfontosabb feladata az volt, hogy vigyázzunk arra a helyre, mivel valaha Kunlun volt az egyetlen út a mennybe és az alvilágba, azóta azonban a halhatatlanok már lezárták az utóbbihoz vezető utat.

– Felséges királynőm, ahogy parancsoltad, leszedtem az Égi Gyöngylótuszt, és idehoztam. Féltve őriztük, mégis ellopta valaki. – Nagyapám lehajtotta a fejét. – Cserben hagytalak, így elfogadok bármilyen büntetést, amit kiszabsz rám.

Tökéletesen hazudott, de inkább azzal, amit elhallgatott, mint azzal, amit megosztott. Igaz, gyűlölte a megtévesztést, ám elengedhetetlenül szüksége volt rá, ha az udvarról volt szó. Egyszer azt mondta: „Vannak szükségből és vannak rosszindulatból mondott hazugságok. Amelyikhez nyúlsz, meghatározza a személyiségedet."

Most pedig azért csinálta ezt, hogy mindannyiunkat megvédjen, és biztosítsa, hogy senki másnak ne kelljen elszenvednie a halhatatlanok haragját, csak neki.

– Ellopták? Hogyan történt? – kérdezte egyre élesedő hangon Caj-hung királynő. – Állj fel, és gyere közelebb, hogy leolvashassam az igazságot az arcodról!

Nagyapa lassan felállt. Félt, hát persze hogy félt! A halhatatlan királynő elégedetlensége már hozott korábban keserű gyümölcsöt, és nemcsak tűz, hanem pusztító viharok, zuhogó eső, irgalmatlan áradások formájában is. Nagyapa sápadtságát látva nyugtalanság söpört végig rajtam. Ingatag, nehézkes léptekkel botorkált közelebb. Zihálva levegő után kapott, majd összeesett… A kezét a mellkasára szorította, mintha fájdalmai lennének.

A szíve!

Rémület fojtogatta a torkomat. Orvosért próbáltam kiáltani, küzdöttem, hogy meg tudjak mozdulni, hogy odajussak hozzá. A Háború Istene előrelépett, és nagyapa mellkasára tette a kezét. Felizzottak az ujjai, mint a füstölő parázsló vége, én pedig félre akartam lökni őt nagyapától.

– Tudsz rajta segíteni? – kérdezte Caj-hung királynő.

– A sérülését nem tudja egy magunkfajta meggyógyítani. Az idő szülötte, a halandó test gyermeke – válaszolta ridegen a Háború Istene, mintha semmit sem jelentene számára.

– Hívj egy halandó orvost! – utasította a királynő.

Sou néni sietve közeledett Cseng-jin és felém. A szeme elkerekedett, amikor meglátta nagyapát a teremben, a szájára szorította a kezét. Megindult előre, de Cseng-jin elkapta a karját.

– Anyám, ha ránk találnak, megtalálják Li-jent. Küldjünk egy orvost, és menjünk!

Mielőtt Sou néni válaszolhatott volna, halk kiáltás hangzott a nagyteremből. Nagyapám feje hátrabillent, a teste összerándult, majd rémisztően mozdulatlanná vált. A Háború Istene előrehajolt, hogy megfogja a kezét. Egy pillanat múlva megrázta a fejét, majd a tenyerével lesimította nagyapa szemhéját.

– Halott.

TETSZIK?
MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
Megrendelem most a kiadónál!

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
Megrendelem most a KönyvSárkányon!

Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

2025.07.01.-i állapot

Maga alá temetett a gyász, összetörte a szívemet. Belül sikítottam, bár senki sem hallotta.

A Háború Istene felállt, és kikiáltott az odakint várakozó harcosainak:

– Kapukat bezárni! Senki sem mehet ki, amíg meg nem találtuk az Égi Gyöngylótuszt!

– Cseng-jin, siessünk! – Sou néni rángatni kezdte a fiát, miközben könnyek áztatták az arcát. – Mennünk kell! *Most!*

Cseng-jin, velem a hátán, követte az anyját. Én nem akartam menni, de nem tudtam mit tenni… Sem sírni, sem tombolni vagy akár gyászolni.

Amint kisurrantunk a kapun, megszólalt egy gong, rideg hangja visszahangot vert az éjszakában. Négyszer kondult meg, átvágva a maga után hagyott csendet. Egy uralkodás vége. Egy szempillantás, egy lélegzetvétel…, és vége egy életnek.

Soha többé nem látom a nagyapámat. Nem maradt más, csak a hozzám intézett szavai, a befejezetlen leckék, a be nem teljesült álmok, amiket a halhatatlanok összetörtek. Valami megkeményedett a mellkasomban. Nem fogom nagyapa útját járni, és letérdelni a halhatatlanok előtt, annak szentelni az életemet, hogy hűségesen szolgáljam őket, és rettegjek a könyörtelen igazságszolgáltatásuktól. Jobbat érdemelt, ahogy a népünk is. Új ösvényt fogok kitaposni, és megszabadítom Tienhsziát ezektől a kegyetlen istenektől.